

ပြစ်မှုဆိုင်ရာပြင်ဆင်မှု

တရားရုံးချုပ်တရားသူကြီး ဦးကျော်ဝင်း၏ရှေ့တွင်

ဦးအောင်ဝင်း

နှင့်

ပြည်ထောင်စုမြန်မာနိုင်ငံတော်ပါ ၂ *

ပြစ်မှုဆိုင်ရာဥပဒေပုဒ်မ ၃၀၄ အရ ပြစ်မှုကျူးလွန်သူ တရားခံအပေါ် ပြစ်မှုဆိုင်ရာကျင့်ထုံးဥပဒေပုဒ်မ ၅၆၂ (၁) အရ ခံဝန်ချုပ် ချုပ်ဆိုစေရန် အမိန့် ချမှတ်ခြင်းသည် ဥပဒေနှင့်ညီညွတ်မှုရှိ မရှိ။

ဆုံးဖြတ်ချက်။ ။ ပြစ်မှုဆိုင်ရာဥပဒေပုဒ်မ ၃၀၄ သည် တစ်သက် တစ်ကျွန်းဒဏ်ထိုက်သင့်သည့် ပြစ်မှုအမျိုးအစားဖြစ်သည်ကို တွေ့ရသည်။ မောင်မိုးလေး၏အသက်ကို ရဲစွဲချက်ပုံစံတွင် (၁၇) နှစ်ဟု ဖော်ပြထားသဖြင့် ၎င်းသည် ပြစ်မှုဆိုင်ရာကျင့်ထုံးဥပဒေပုဒ်မ ၅၆၂ (၁) တွင် ဖော်ပြထားသောအသက် (၂၁) နှစ်ထက်ငယ်သူဖြစ်သည် မှာ မှန်သော်လည်း ၎င်းကျူးလွန်သည့် ပြစ်မှုဆိုင်ရာဥပဒေပုဒ်မ ၃၀၄ သည် တစ်သက်တစ်ကျွန်းဒဏ်ထိုက်သင့်သော ပြစ်မှုဖြစ်သည့် အားလျော်စွာ ပြစ်မှုဆိုင်ရာကျင့်ထုံးဥပဒေပုဒ်မ ၅၆၂ (၁) တွင် ဖော်ပြ

* ၂၀၀၈ ခုနှစ်၊ ပြစ်မှုဆိုင်ရာပြင်ဆင်မှုအမှတ် ၄၃၉ (ခ)။
+ ၂၀၀၇ ခုနှစ်၊ ပြစ်မှုဆိုင်ရာအမှုကြီးအမှတ် ၅၃ တွင်ချမှတ်သော ၁၂-၆-၂၀၀၈ ရက်စွဲပါ မကွေးခရိုင်တရားရုံး၏ အမိန့်ကို ပြင်ဆင်မှု။

ထားသောအချက်များနှင့် အကျိုးမဝင်သဖြင့် မူလခရိုင်တရားရုံးက
ယင်းပုဒ်မအရ တရားခံအား ခံဝန်ချုပ်ဆိုစေရန် အမိန့်ချမှတ်
ခဲ့ခြင်းသည် ဥပဒေနှင့်ညီညွတ်ခြင်းမရှိချေ။

ထပ်မံဆုံးဖြတ်ချက်။ ။ မောင်မိုးလေးကျူးလွန်ခဲ့သော ပြစ်မှု
အတွက် ထိုက်သင့်သောပြစ်ဒဏ်တစ်ရပ်ရပ် ချမှတ်ပေးရမည်ဖြစ်ပေ
သည်။ မောင်မိုးလေးသည် ၁၉၉၃ ခုနှစ်၊ ကလေးသူငယ်ဥပဒေပုဒ်မ
၂ (ခ) အရ လူငယ်တစ်ဦးဖြစ်သဖြင့် ၎င်းအား ထောင်ဒဏ်ချမှတ်
လျှင် ယင်းဥပဒေပုဒ်မ ၇၁ (ခ) အရ (၁၀) နှစ်ထက်ပို၍ ထောင်
ဒဏ်ချမှတ်ခြင်း မပြုနိုင်ချေ။ ယင်းပြစ်ဒဏ် အတိုင်းအတာအတွင်း
ထောင်ဒဏ်ကို သတ်မှတ်နိုင်သည်။

- လျှောက်ထားသူအတွက် - ဦးဂျစ်တူး
တရားရုံးချုပ်ရှေ့နေ
- လျှောက်ထားခံရသူ(၁)အတွက် - ဦးခင်မောင်ညို
လက်ထောက်ညွှန်ကြားရေးမှူး
ရှေ့နေချုပ်ရုံးခွဲ၊ မန္တလေးမြို့
- လျှောက်ထားခံရသူ(၂)အတွက် - ဦးမြင့်သိန်း
တရားရုံးချုပ်ရှေ့နေ

မကွေးခရိုင်တရားရုံး၊ ပြစ်မှုဆိုင်ရာအမှုကြီးအမှတ်
၅၃/၂၀၀၇ တွင် တရားခံ မောင်မိုးလေးအပေါ် ပြစ်မှုဆိုင်ရာဥပဒေ
ပုဒ်မ ၃၀၄ အရ အပြစ်ရှိ၍ ပြစ်မှုဆိုင်ရာကျင့်ထုံးဥပဒေပုဒ်မ ၅၆၂
(၁) အရ (၃) နှစ်ကာလအတွင်း ငွေကျပ် (၁၀) သိန်းတန်ခံဝန်သူ

နှစ်ဦးဖြင့် ကောင်းမွန်စွာနေထိုင်စေရန် ခံဝန်ချုပ် ချုပ်ဆိုစေသည့် အမိန့်ချမှတ်ခဲ့သည်။ ယင်းအမိန့်ကို ကွယ်လွန်သူ သီဟအောင်၏ ဖခင် ဦးအောင်ဝင်းက ကျေနပ်မှုမရှိ၍ တရားရုံးချုပ် (မန္တလေးရုံးထိုင်) သို့ ဤပြင်ဆင်မှု တင်သွင်းခြင်းဖြစ်သည်။

အမှုမှာ (၂၀-၈-၂၀၀၇) ရက်နေ့က မကွေးမြို့၊ သီဂီရပ် သုခလမ်းနေ သီဟအောင်သည် အရက်အလွန်အကျွံသောက်၍ သေဆုံးနေကြောင်း သတင်းအရ သေမှုသေခင်းဖွင့်လှစ် ဆောင်ရွက် ရာမှ ဦးခေါင်းတွင်ရရှိသောဒဏ်ရာကြောင့် သေဆုံးကြောင်း ပေါ်ပေါက်၍ ပြစ်မှုဆိုင်ရာဥပဒေပုဒ်မ ၃၀၂ ဖြင့် ပြောင်းလဲစစ်ဆေး ပြီး တရားခံ မောင်မိုးလေး (ခ) ဖုန်းသော်ဟန်နှင့် မိုးကြီး (ခ) မိုးသော်ဟန်တို့အပေါ် ဥပဒေအရ အရေးယူပေးရန် ရဲအုပ်မြင့်သိမ်း က တရားလိုပြုလုပ် တိုင်တန်းသောအမှုဖြစ်သည်။

လျှောက်ထားသူ၏ရှေ့နေက တရားလိုပြုသက်သေများက သေသူ သီဟအောင်မှာ အရက်မူးပြီးရန်စသဖြင့် မိုးကြီး၊ မောင်မိုးလေးတို့ ညီအစ်ကိုနှင့်ရန်ဖြစ်ရာမှ အရက်သောက်သည့် ကိုင်းပါသောဖန်ခွက်ကြီးနှင့်ရိုက်၍ ဦးခေါင်း၌ဒဏ်ရာရရှိပြီး သေဆုံး ကြောင်း ထွက်ဆိုထားသော်လည်း ဒေါက်တာစိုးမင်းနိုင်၏ထွက်ချက် တွင် သီဟအောင်မှာ အရက်သောက်ထားကြောင်း ထွက်ဆိုထား ခြင်းမရှိကြောင်း၊ ထိုအချက်အရ သီဟအောင်မှာ အရက်မူးနေ၍ ရန်စသည်ဆိုသည်မှာ မဖြစ်နိုင်ကြောင်း၊ အောင်ခိုင်က တစ်ဦးနှင့် တစ်ဦး လက်ချင်းဖမ်းဆုပ်နေကြသည်ဟု ထွက်ဆိုထား၍ သီဟအောင်က မိုးကြီး၏လည်ပင်းကိုညှစ်သည်ဟု တထစ်ချယူဆ နိုင်ခြင်းမရှိကြောင်း၊ သီဟအောင်ကို တမင်ရိုက်သတ်ခဲ့ခြင်းဖြစ် ကြောင်း ပေါ်ပေါက်နေ၍ ပြစ်မှုဆိုင်ရာဥပဒေပုဒ်မ ၃၀၄ အရ စွဲချက် တင်၍ အပြစ်ပေးရမည့်အမှုမျိုးဖြစ်ကြောင်း၊ မောင်မိုးလေး၏အသက်

မှာ (၁၆) နှစ်နှင့် (၂) လသာရှိသေး၍ လူငယ်တစ်ဦးဖြစ်နေသဖြင့် ပြစ်ဒဏ်ကို သက်ညှာသင့်သော်လည်း ပြစ်မှုဆိုင်ရာဥပဒေပုဒ်မ ၃၀၄ အရနှင့် ပြစ်မှုဆိုင်ရာကျင့်ထုံးဥပဒေပုဒ်မ ၅၆၂ (၁) အရ ခံဝန်ဖြင့် ထားခြင်းမှာ ပြစ်ဒဏ်ပေးထားသည်ဟု မဆိုနိုင်ကြောင်း၊ ထိုက်သင့် သည့်ပြစ်ဒဏ် ချမှတ်ရန်လိုအပ်ကြောင်း၊ ယခုအမှုမှာ တစ်သက် တစ်ကျွန်းဒဏ်ဖြစ်စေ၊ (၁၀) နှစ်ထိ ထောင်ဒဏ်ဖြစ်စေ ချမှတ်နိုင် ကြောင်း၊ ကလေးသူငယ်ဥပဒေပုဒ်မ ၇၁ အရ လူငယ်ကို ထောင်ဒဏ် (၁၀) နှစ်ထိ ချမှတ်နိုင်ကြောင်း၊ သို့ဖြစ်၍ လူငယ်ကို ပြစ်မှုဆိုင်ရာ ကျင့်ထုံးဥပဒေပုဒ်မ ၅၆၂ (၁) အရ ခံဝန်နှင့်လွတ်ထားခြင်းမှာ မှားယွင်းနေ၍ မူလမကွေးခရိုင်တရားရုံး၏ အမိန့်ကိုပယ်ဖျက်ပြီး မောင်မိုးလေးအပေါ် ထိုက်သင့်သောပြစ်ဒဏ် ပြောင်းလဲချမှတ်ပေး ရန် လျှောက်လဲသည်။

လျှောက်ထားခံရသူ အမှတ် (၂) မောင်မိုးလေး၏ရှေ့နေက ဆရာဝန်၏ထွက်ချက်တွင် သီဟအောင်မှာ အရက်သောက်ထား ကြောင်း ထွက်ဆိုချက်မရှိသော်လည်း သီဟအောင်နှင့် အရက်အတူ သောက်သော အောင်ခိုင် အပါအဝင် မျက်မြင်သက်သေအားလုံးက သီဟအောင်မှာ အရက်မူးနေ၍ ရန်စခဲ့ကြောင်းထွက်ဆိုခဲ့ကြောင်း၊ အချင်းဖြစ်နေက ကျန်လူအားလုံး အရက်သောက်ကြသော်လည်း မောင်မိုးလေးမှာ အရက်မသောက်ဘဲ ဂစ်တာတီး၍ အဖော်အဖြစ် နေပေးခြင်းသာဖြစ်ကြောင်း၊ ၎င်း၏အသက်မှာ (၁၆) နှစ်နှင့် (၂) လသာရှိ၍ (၁၀) တန်းစာမေးပွဲဖြေဆိုရန် ပညာသင်ကြားနေသူ ဖြစ်ကြောင်း၊ ၎င်းမှာ ယခင်က ပြစ်မှုတစ်စုံတစ်ရာ ကျူးလွန်ခဲ့ဘူးခြင်း မရှိကြောင်း၊ ပထမအကြိမ် ပြစ်မှုကျူးလွန်သော လူငယ်အရွယ်ဖြစ်၍ ပြစ်ဒဏ်ချမှတ်လျှင် ၎င်း၏ဘဝ၌ အမဲစက်စွန်းထင်းကျန်ရစ်စေမည် ဖြစ်၍ ၎င်း၏အကျိုးကိုမျှော်ကိုးကာ မူလခရိုင်တရားရုံးက ဆုံးဖြတ်

ထားခြင်းဖြစ်၍ တရားမျှတပြီး ဥပဒေနှင့်ညီညွတ်သောအမိန့်ဖြစ်ကြောင်း၊ သို့ဖြစ်၍ မူလမကွေးခရိုင်တရားရုံး၏ အမိန့်ကို ဆက်လက်အတည်ပြုပြီး ဤပြင်ဆင်မှုအား ပလပ်ပေးရန် လျှောက်လဲသည်။

နိုင်ငံတော်အတွက် လိုက်ပါဆောင်ရွက်သော ရှေ့နေချုပ်ရုံးခွဲလက်ထောက်ညွှန်ကြားရေးမှူးက အမှုတွဲပါ သက်သေခံချက်များအရ သေသူ သီဟအောင်နှင့် မိုးကြီး၊ မောင်မိုးလေးတို့ ညီအစ်ကိုအချင်းဖြစ်ပွားခဲ့ကြောင်း၊ မောင်မိုးလေးမှာ အရက်ဝိုင်းတွင်ရောက်နေကြောင်း ပေါ်ပေါက်ကြောင်း၊ သီဟအောင်က ရန်စ၍ မိုးကြီးက နှစ်ယောက်မလိုဘူးဟု ပြောဆိုခဲ့ကြောင်း၊ အောင်ခိုင်၏ထွက်ချက်တွင် တစ်ယောက်နှင့်တစ်ယောက် လက်ချင်းဖမ်းဆုပ်နေကြသည်ဟု ထွက်ဆိုထားသဖြင့် သီဟအောင်က မိုးကြီး၏လည်ပင်းကိုညှစ်သည်ဟု တထစ်ချမယူဆနိုင်ကြောင်း၊ အချင်းဖြစ်နေရာတွင် မောင်မိုးလေးအပါအဝင် လူ (၆) ဦးရှိကြောင်း၊ မိုးကြီးအပေါ်မှ သီဟအောင်က လုံးလျက်ရှိစဉ် ကျန်လူများကဝိုင်းဆွဲနေပါလျက် မောင်မိုးလေးက အရက်ဝိုင်းမှဖန်ခွက်ဖြင့် သီဟအောင်၏ဦးခေါင်းကို အားထည့်၍ အရှိန်ပြင်းပြင်းဖြင့်ရိုက်ခဲ့ကြောင်း ပေါ်ပေါက်သဖြင့် မောင်မိုးလေး၏ ပြုလုပ်မှုကြောင့် သီဟအောင် သေဆုံးရခြင်းဖြစ်ကြောင်း၊ မောင်မိုးလေး၏ အသက်မှာ (၁၆) နှစ်နှင့် (၂) လဖြစ်၍ ကလေးသူငယ်မဟုတ်ဘဲ လူငယ်ဖြစ်နေကြောင်း၊ မူလမကွေးခရိုင်တရားရုံးက မောင်မိုးလေးအပေါ် ပြစ်မှုဆိုင်ရာဥပဒေပုဒ်မ ၃၀၄ အရ အပြစ်ရှိကြောင်း သုံးသပ်ထားကြောင်း၊ ယင်းဥပဒေပုဒ်မ ၃၀၄ မှာ တစ်သက်တစ်ကျွန်းဒဏ်ထိ ချမှတ်နိုင်သဖြင့် ပြစ်မှုဆိုင်ရာကျင့်ထုံးဥပဒေပုဒ်မ ၅၆၂ (၁) အရ ခံဝန်ချုပ် ချုပ်ဆိုစေရန် မညွှန်ကြားနိုင်ကြောင်း၊ ပြစ်မှုဆိုင်ရာဥပဒေပုဒ်မ ၃၀၄ အရ ပြစ်မှုကျူးလွန်ကြောင်း ပေါ်ပေါက်နေသည့် မောင်မိုးလေးအပေါ် မူလမကွေးခရိုင်တရားရုံး

က ပြစ်မှုဆိုင်ရာကျင့်ထုံးဥပဒေပုဒ်မ ၅၆၂ (၁) အရ ခံဝန်ချုပ် ချုပ်ဆို
စေရန် အမိန့်ချမှတ်ခဲ့ခြင်းမှာ ဥပဒေအရ မှားယွင်းနေကြောင်း၊
သို့ဖြစ်၍ ယင်းအမိန့်ကိုပယ်ဖျက်ပြီး မောင်မိုးလေးအပေါ် ပြစ်မှု
ဆိုင်ရာဥပဒေပုဒ်မ ၃၀၄ အရ ထိုက်သင့်သည့်ပြစ်ဒဏ်တစ်ရပ်
ပြင်ဆင်ချမှတ်ပေးရန် လျှောက်လဲသည်။

မူလမကွေးခရိုင်တရားရုံးက မောင်မိုးလေးအပေါ် ပြစ်မှု
ဆိုင်ရာဥပဒေပုဒ်မ ၃၀၄ အရ ထိုက်သင့်သည့်ပြစ်ဒဏ် ပေးရန်ဖြစ်
သော်လည်း ၁၉၉၃ ခုနှစ်၊ ကလေးသူငယ်ဥပဒေပုဒ်မ ၇၁ (ခ) အရ
လူငယ်အား ထောင်ဒဏ်ချမှတ်လျှင် အများဆုံးထောင်ဒဏ်ကာလ
သည် (၁၀) နှစ်ထက်မပိုစေရဟု ပြဋ္ဌာန်းထားသည်ဟူ၍လည်း
ကောင်း၊ ပြစ်မှုဆိုင်ရာဥပဒေပုဒ်မ ၃၀၄ အရ ချမှတ်နိုင်သော
အမြင့်ဆုံးပြစ်ဒဏ်မှာ ထောင်ဒဏ် (၁၀) နှစ်သာဖြစ်ပြီး မူလပြဋ္ဌာန်း
ချက်အတိုင်း တစ်သက်တစ်ကျွန်းဒဏ် မထိုက်သင့်သောပြစ်မှုဖြစ်
သည်ဟူ၍လည်းကောင်း ဖော်ပြသုံးသပ်ပြီး မောင်မိုးလေးအပေါ်
ပြစ်မှုဆိုင်ရာကျင့်ထုံးဥပဒေပုဒ်မ ၅၆၂ (၁) အရ (၃) နှစ်အတွင်း
(၁၀) သိန်းတန်ခံဝန်သူနှစ်ဦးဖြင့် ခံဝန်ချုပ် ချုပ်ဆိုစေရန် အမိန့်
ချမှတ်ခဲ့ခြင်းဖြစ်သည်။

မူလမကွေးခရိုင်တရားရုံး အမှုတွဲအား စိစစ်ကြည့်ရှုရာ
အချင်းဖြစ်သည့် (၂၀-၈-၂၀၀၇) ရက်နေ့ည (၈) နာရီခန့်တွင်
မကွေးမြို့၊ သီဂီရပ်၊ သီရိမင်္ဂလာလမ်းနေ အောင်ခိုင် (လိပြ-၃) ၏
နေအိမ်တွင် အောင်ခိုင်၊ မျိုးမင်းထွန်း (ခ) သကြား (လိပြ-၂)၊ ချစ်ကိုကို
(လိပြ-၈)၊ မိုးကြီး (ခ) မိုးသော်ဟန်နှင့် သော်ဇင်လတ်တို့ အရက်
သောက်နေသည့်နေရာအနီးတွင် မောင်မိုးလေးက ဂီတာတီးနေ
သည်။ ထိုစဉ် သီဟအောင် (သေသူ) ရောက်လာပြီး ၎င်းနှင့်စစ်သား
များ ရန်ဖြစ်လာ၍ ၎င်းနှင့်အတူလိုက်ခဲ့ရန် မျိုးမင်းထွန်း (ခ) သကြား

အားခေါ်သည်။ မျိုးမင်းထွန်း (ခ) သကြားကမလှိုက်လိုကြောင်းနှင့်
၎င်းတို့နှင့်အတူ အရက်သောက်ရန် သီဟအောင်ကိုပြောသဖြင့်
၎င်းတို့အဖွဲ့နှင့်အတူ အရက်သောက်ရာမှ သီဟအောင်က မိုးကြီး၊
မောင်မိုးလေးတို့အားချမလားဟု စိန်ခေါ်သည်။ မိုးကြီးက နှစ်ယောက်
မလိုဘူးဟုပြန်ပြောသဖြင့် သီဟအောင်က မိုးကြီးကိုလက်သီးနှင့်
စတင်ထိုးလိုက်ရာ မိုးကြီးမှာ ထိုင်နေရာမှလဲကျသွားသည်။
သီဟအောင်က မိုးကြီးအပေါ်မှခွဲပြီး လုံးထွေးနေကြစဉ် အနီးတွင်
ဂစ်တာတီးနေသော မောင်မိုးလေးက ကိုင်းပါသောဖန်ခွက်နှင့်
တစ်ချက်ရိုက်လိုက်ရာ သီဟအောင်၏ဦးခေါင်းကိုထိမှန်ပြီး ဖန်ခွက်
မှာ အစိတ်စိတ်အမွှာမွှာကွဲသွားသည်။ သီဟအောင်၏ဦးခေါင်းတွင်
ပေါက်ပြဲဒဏ်ရာရရှိပြီး ဒဏ်ရာမှ သွေးထွက်နေသောကြောင့်
အောင်ခိုင်နှင့် မျိုးမင်းထွန်း (ခ) သကြားတို့က သီဟအောင်အား
၎င်းအလုပ်လုပ်သည့် “တောင်ပံရိုင်း” လက်ဖက်ရည်ဆိုင်သို့ လိုက်ပို့
ခဲ့ကြသည်။ ဆိုင်ရှင်ဖြစ်သူ ကိုသန်းလွင် (ခ) အရှည်ကြီးအား
သီဟအောင်မှာရန်ဖြစ်လာ၍ ခေါင်းပေါက်သွားကြောင်းပြောပြခဲ့ပြီး
သီဟအောင်ကို အိပ်ရာထဲထိ လိုက်ပို့ပေးခဲ့ကြသည်။

နောက်တစ်နေ့နံနက် (၄) နာရီခန့်တွင် သီဟအောင်သေဆုံး
ကြောင်းသိရသဖြင့် မကွေးမြို့၊ အမှတ် (၁) ရဲစခန်းမှ ရဲအုပ်မြင့်သိမ်း
(လိုပြ-၁) က သေမှုသေခင်းဖွင့်လှစ်ပြီးနောက် သီဟအောင်၏
ဆေးစာအရ ပြစ်မှုဆိုင်ရာဥပဒေပုဒ်မ ၃၀၂ ဖြင့် ပြောင်းလဲ၍
တရားစွဲဆိုခဲ့ပြီး ရှာဖွေပုံစံ (သက်သေခံ-ဃ) ပါ သက်သေခံပစ္စည်း
(၅) မျိုးကို သိမ်းဆည်းခဲ့သည်။

ဒေါက်တာစိုးမင်းနိုင် (လိုပြ-၅) ၏ထွက်ချက်နှင့် သီဟအောင်
၏ဆေးစာ (သက်သေခံ-ခ) တို့အရ သီဟအောင်မှာ ဦးခေါင်းတွင်
ရရှိသောဒဏ်ကြောင့် ဦးနှောက်မြှေးပါးအောက်တွင် သွေးသွန်၍

သွေးခဲများဖိပြီး ဦးနှောက်ကြီးပိညှပ်ခြင်းကြောင့် သေဆုံးခြင်းဖြစ်ကြောင်း ပေါ်ပေါက်သည်။

မောင်မိုးလေး (ခံပြု-၁) က အချင်းဖြစ်ည (၇) နာရီခန့်က အောင်ခိုင်၏နေအိမ်တွင် အောင်ခိုင်၊ မိုးကြီး၊ မျိုးမင်းထွန်း (ခ)သကြားတို့အရက်သောက်နေ၍ ၎င်းမှာဂီတာတီးနေကြောင်း၊ ထို့စဉ် သီဟအောင်ရောက်လာပြီး စစ်သားများနှင့်ရန်ဖြစ်လာ၍ မျိုးမင်းထွန်း (ခ) သကြားအားခေါ်ရာ လိုက်ပါခြင်းမပြု၍ ၎င်းကအားလုံးကို မကျေမနပ်ဖြစ်နေကြောင်း၊ ထို့နောက် မိုးကြီးကိုစိန်ခေါ်ပြီး လက်သီးနှင့်ထိုးရာ မိုးကြီးလဲအကျတွင် အပေါ်မှခွ၍ လည်ပင်းကိုညှစ်ထားကြောင်း၊ မိုးကြီး၏အသက်အန္တရာယ်စိုးရိမ်နေရသဖြင့် ၎င်းက သီဟအောင်၏ ဦးခေါင်းကို အနီးတွင်ရှိသောအရက်ဝိုင်းမှ ဖန်ခွက်ဖြင့် တစ်ချက်ရိုက်လိုက်ကြောင်း၊ အောင်ခိုင်တို့က ဝိုင်းဝန်းဆွဲပြီး သီဟအောင်အား အိမ်ပြန်ခိုင်းကြောင်း၊ ၎င်း၏အစ်ကို အသက်အန္တရာယ်စိုးရိမ်ရသည့် အနေအထားကြောင့် ကာကွယ်သည့်အနေဖြင့် ပြုလုပ်ခဲ့ခြင်းဖြစ်၍ အပြစ်မရှိကြောင်း ထုချေထားသည်။

အချင်းဖြစ်ညက အောင်ခိုင်၏နေအိမ်သို့ သေသူ သီဟအောင်ရောက်လာကြောင်းနှင့် ၎င်းမှ မိုးကြီးကိုစတင်စိန်ခေါ်၍ လက်သီးနှင့်ထိုးခဲ့ကြောင်း၊ နှစ်ဘက်အငြင်းမပွားပေ။ ထို့အတူ သီဟအောင် သေဆုံးရခြင်းမှာ မောင်မိုးလေး၏ ပြုလုပ်မှုကြောင့်ဖြစ်ကြောင်း ပေါ်ပေါက်သည်။ သို့ဖြစ်၍ မောင်မိုးလေး၏ ပြုလုပ်မှုသည် ပြစ်မှုဆိုင်ရာဥပဒေပုဒ်မ ၁၀၀ ပါပြဋ္ဌာန်းချက်အရ ရန်ပြုသူအား သေစေသည်အထိ ကာကွယ်ခုခံပိုင်ခွင့်ကို ကျင့်သုံးပိုင်ခွင့်ရှိ မရှိသုံးသပ်ရန် ရှိပေသည်။ အချင်းဖြစ်ပွားစဉ်က သီဟအောင်နှင့် မိုးကြီးတို့ လုံးထွေးသတ်ပုတ်ကြရာ မိုးကြီးအပေါ်မှ သီဟအောင်က ခွလျက်အနေအထား သတ်ပုတ်ကြကြောင်း ပေါ်ပေါက်သော်လည်း မောင်မိုးလေး

ထုချေသကဲ့သို့ မိုးကြီး၏လည်ပင်းကို သီဟအောင်က ညှစ်ထားကြောင်း မထင်ရှားပေ။ အိမ်ရှင်ဖြစ်သူ အောင်ခိုင်က သီဟအောင်မှ မိုးကြီးကို လက်သီးနှင့်ထိုးရာ မိုးကြီးမှာထိုင်နေရာမှလဲကျသွားကြောင်း၊ လဲနေသည့်မိုးကြီးအပေါ်မှ သီဟအောင်က ဆက်လက်လုံးထွေးရိုက်နှက်ပါသည်ဟု ထွက်ဆိုထားသည့်ပြင် ပြန်လှန်စစ်မေးရာ၌လည်း သီဟအောင်မှ မိုးကြီးအား လည်ပင်းကိုဖျစ်ညှစ်၍ မထနိုင်အောင်ပြုလုပ်ထားသည်ဆိုလျှင် မဟုတ်ပါ။ တစ်ဦးနှင့်တစ်ဦးလဲက်ချင်းဖမ်းဆုပ်နေကြပါသည်ဟု ထွက်ဆိုထားသဖြင့် မောင်မိုးလေး၏ထုချေချက်ကို ထောက်ခံထားခြင်းမရှိပေ။

သို့ဖြစ်၍ မိုးကြီးနှင့် သီဟအောင်တို့ လုံးထွေးသတ်ပုတ်နေကြသည်မှာ မှန်သော်လည်း မောင်မိုးလေးအနေဖြင့် ၎င်း၏အစ်ကိုမိုးကြီးအား အပေါ်မှခွထားသူ သီဟအောင်ကိုဆွဲ၍ ဖျန်ဖြေနိုင်သည့်အခွင့်အရေးရှိသည်။ ထို့ပြင် အချင်းဖြစ်နေရာအနီးတွင် အောင်ခိုင်၊ မျိုးမင်းထွန်း (ခ) သကြား၊ သော်ဇင်လတ်တို့ရှိနေပြီး ၎င်းတို့ကလည်း ဝိုင်းဝန်းဖျန်ဖြေနိုင်မည့် အခြေအနေရှိ၍ မိုးကြီးတွင် သေဘေးကို ဖြစ်စေ၊ အပြင်းအထန် နာကျင်စေမည့်ဘေးကိုဖြစ်စေ စိုးရိမ်ဖွယ်ရာ အခြေအနေဖြစ်ပေါ်နေသည်ဟု တထစ်ချမဆိုနိုင်ပေ။ ဤအခြေအနေတွင် မောင်မိုးလေးက သီဟအောင်၏ ဦးခေါင်းကိုရွေးချယ်ပြီး အနီးတွင်ရှိသော အရက်ဝိုင်းမှ ကိုင်းပါသောဖန်ခွက်နှင့် ရိုက်ခဲ့သည်။ ထိုသို့ရိုက်ရာတွင် ရိုက်ချက်မှာ ပြင်းထန်လွန်းအားကြီးသဖြင့် ဖန်ခွက်မှာ အပိုင်းအပိုင်း အစစ (ရှာဖွေပုံစံပါဖော်ပြချက်အရ အပိုင်းအစ (၃၆) စ) ကွဲသွားခဲ့သည်။ ယင်းအချက်ကို ထောက်ချင့်ခြင်းအားဖြင့် တရားခံက သေသူအားသေစေရန်အကြံဖြင့်ပြုလုပ်သည်ဟု ဆိုရပေမည်။

ပြစ်မှုဆိုင်ရာဥပဒေပုဒ်မ ၉၇ ပထမအချက်အရ လူကိုယ်ကို

ထိခိုက်ကျူးလွန်သည့်ပြစ်မှုကို တားဆီးရန် မိမိကိုယ်နှင့် အခြားသူ၏ ကိုယ်ကို ကာကွယ်ခုခံပိုင်ခွင့်ရှိသည်။ သို့ရာတွင် မောင်မိုးလေးက သီဟအောင်၏ ဦးခေါင်းထိပ်သို့ ရိုက်လိုက်ခြင်းမှာ အခြားသူ၏ ကိုယ်ကို ကာကွယ်ခုခံပိုင်ခွင့်အရ ပြုလုပ်သည်မှာမှန်သော်လည်း အထက်တွင် သုံးသပ်ဖော်ပြချက်များအရ ပြစ်မှုဆိုင်ရာဥပဒေပုဒ်မ ၁၀၀ ပါ ပြဋ္ဌာန်းချက်များတွင် အကျုံးမဝင်သဖြင့် ရန်မူသူအား သေစေသည်အထိ ကာကွယ်ခုခံပိုင်ခွင့်မရှိပေ။ ထိုမူသဘောကို ပြည်ထောင်စုမြန်မာနိုင်ငံတော် နှင့် စန်းလှိုင်အမှု^(၁) တွင် လမ်းညွှန်ဆုံးဖြတ်ထားသည်။

သို့ဖြစ်၍ မောင်မိုးလေးသည် ကာကွယ်ခုခံပိုင်ခွင့်ကို လိုအပ်သည်ထက် ပိုမိုသုံးစွဲခဲ့၍ ၎င်း၏ပြုလုပ်မှုမှာ ပြစ်မှုဆိုင်ရာဥပဒေပုဒ်မ ၂၉၉ (၂) (ခ) ပါ ပြဋ္ဌာန်းချက်အတွင်း ကျရောက်သဖြင့် ၎င်းအပေါ် ပြစ်မှုဆိုင်ရာဥပဒေပုဒ်မ ၃၀၄ အရ ပြစ်မှုထင်ရှားတွေ့ရှိခြင်းသည် မှားယွင်းသည်ဟု မဆိုနိုင်ပေ။

ဆက်လက်၍ မူလမကွေးခရိုင်တရားရုံးသည် ပြစ်မှုဆိုင်ရာဥပဒေပုဒ်မ ၃၀၄ အရ ပြစ်မှုကျူးလွန်သူ တရားခံအပေါ် ပြစ်မှုဆိုင်ရာကျင့်ထုံးဥပဒေပုဒ်မ ၅၆၂ (၁) အရ ခံဝန်ချုပ် ချုပ်ဆိုစေရန် အမိန့်ချမှတ်ခြင်းသည် ဥပဒေနှင့်ညီညွတ်ခြင်းရှိ မရှိ စိစစ်ရန်လိုပေမည်။

ပြစ်မှုဆိုင်ရာကျင့်ထုံးဥပဒေပုဒ်မ ၅၆၂ (၁) တွင် အောက်ပါ အတိုင်း ပြဋ္ဌာန်းထားသည်-

- (၁) အသက်နှစ်ဆယ့်တစ်နှစ်ထက်မငယ်သူ မည်သူ့ကိုမဆို ထောင်ဒဏ် ခုနှစ်နှစ်ထက်မပိုသောပြစ်ဒဏ်ထိုက်သင့်သည့် ပြစ်မှုနှင့် ပြစ်မှုထင်ရှားစီရင်သည့်အခါ သို့မဟုတ်

(၁) ၁၉၉၆ ခုနှစ်၊ မြန်မာနိုင်ငံတရားစီရင်ထုံး၊ စာ ၁၀၆

အသက်နှစ်ဆယ့်တစ်နှစ်ထက်ငယ်သူ မည်သူ့ကိုမဆို၊
သို့မဟုတ် မည်သည့်မိန်းမကိုမဆို သေဒဏ် သို့မဟုတ်
တစ်သက်တစ်ကျွန်းဒဏ် မထိုက်သင့်သည့် ပြစ်မှုနှင့်
ပြစ်မှုထင်ရှားစီရင်သည့်အခါ၊ ထို့ပြင် ပြစ်မှုကျူးလွန်သူ
မှာ ယခင်က ပြစ်မှုထင်ရှားစီရင်ခြင်းခံခဲ့ဖူးကြောင်း
မထင်ရှားသည့်အခါ ၎င်းအား ပြစ်မှုထင်ရှားစီရင်ခဲ့
သည့် တရားရုံးက ပြစ်မှုကျူးလွန်သူ၏အသက်၊အကျင့်
စာရိတ္တ၊ သို့မဟုတ် ယခင်ကအခြေအနေများနှင့်
ပြစ်မှုကျူးလွန်ရင်း အကြောင်းအချက်များကို ထောက်ထား
၍ ပြစ်မှုကျူးလွန်သူကို ကောင်းမွန်စွာကျင့်ကြံ
နေထိုင်စေရန် အစမ်းသဘောလွှတ်ထားသင့်သည်ဟု
ထင်မြင်လျှင် အဆိုပါ တရားရုံးသည် ပြစ်မှုကျူးလွန်သူ
အပေါ် ချက်ချင်းပြစ်ဒဏ်တစ်ရပ်ရပ် ချမှတ်မည့်အစား
ဆင့်ဆိုသည့်ကာလ (သုံးနှစ်ထက်မပိုသည့်) အတွင်း
တရားရုံးက ညွှန်ကြားသည့်အခါ တရားရုံးသို့ ရောက်ရှိ
၍ ပြစ်ဒဏ်ချမှတ်ခြင်းကို လက်ခံပါမည်၊ ထို့ပြင်
ထိုကာလအတွင်း ငြိမ်ဝပ်စွာနှင့် ကောင်းမွန်စွာ နေထိုင်
ပါမည်ဟူ၍ အာမခံသူများပါသည်ဖြစ်စေ၊ မပါသည်
ဖြစ်စေ ခံဝန်ချုပ်ဆိုစေလျက် ၎င်းအား လွှတ်စေရန်
ညွှန်ကြားနိုင်သည်ဟူ၍ ဖြစ်သည်။

ထို့အတူ ပြစ်မှုဆိုင်ရာဥပဒေပုဒ်မ ၃၀၄ တွင်လည်း
အောက်ပါအတိုင်း ပြဋ္ဌာန်းထားသည်-

၃၀၄။ မည်သူမဆို၊ လူသတ်မှုမမြောက်သည့် ရာဇဝတ်
ပြစ်ဒဏ်ထိုက်သော လူသေမှုကိုကျူးလွန်လျှင်၊ ထိုသူ
ကို တစ်သက်တစ်ကျွန်းဒဏ်ဖြစ်စေ၊ ဆယ်နှစ်ထိ
ထောင်ဒဏ်တစ်မျိုးမျိုးဖြစ်စေ ချမှတ်ရမည်ပြင်

ငွေဒဏ်လည်း ချမှတ်နိုင်သည်။

သို့ဖြစ်၍ ပြစ်မှုဆိုင်ရာဥပဒေပုဒ်မ ၃၀၄ သည် တစ်သက် တစ်ကျွန်းဒဏ်ထိုက်သင့်သည့် ပြစ်မှုအမျိုးအစားဖြစ်သည်ကို တွေ့ရသည်။ မောင်မိုးလေး၏အသက်ကို ရဲစွဲချက်ပုံစံတွင် (၁၇) နှစ်ဟု ဖော်ပြထားသဖြင့် ၎င်းသည် ပြစ်မှုဆိုင်ရာကျင့်ထုံးဥပဒေပုဒ်မ ၅၆၂ (၁) တွင် ဖော်ပြထားသော အသက် (၂၁) နှစ်ထက်ငယ်သူဖြစ်သည် မှာမှန်သော်လည်း ၎င်းကျူးလွန်သည့် ပြစ်မှုဆိုင်ရာဥပဒေပုဒ်မ ၃၀၄ သည် တစ်သက်တစ်ကျွန်းဒဏ် ထိုက်သင့်သောပြစ်မှုဖြစ်သည့် အားလျော်စွာ ပြစ်မှုဆိုင်ရာကျင့်ထုံးဥပဒေပုဒ်မ ၅၆၂ (၁) တွင် ဖော်ပြထားသောအချက်များနှင့် အကျိုးမဝင်သဖြင့် မူလခရိုင်တရားရုံးက ယင်းပုဒ်မအရ တရားခံအား ခံဝန်ချုပ်ဆိုစေရန် အမိန့်ချမှတ်ခဲ့ခြင်းသည် ဥပဒေနှင့်ညီညွတ်ခြင်းမရှိချေ။ ၎င်းကျူးလွန်ခဲ့သော ပြစ်မှုအတွက် ထိုက်သင့်သောပြစ်ဒဏ်တစ်ရပ်ရပ် ချမှတ်ပေးရမည်ဖြစ်ပေသည်။ မောင်မိုးလေးသည် ၁၉၉၃ ခုနှစ်၊ ကလေးသူငယ်ဥပဒေပုဒ်မ ၂ (ခ) အရ လူငယ်တစ်ဦးဖြစ်သဖြင့် ၎င်းအား ထောင်ဒဏ်ချမှတ်လျှင် ယင်းဥပဒေပုဒ်မ ၇၁ (ခ) အရ (၁၀) နှစ်ထက်ပို၍ ထောင်ဒဏ်ချမှတ်ခြင်းမပြုနိုင်ချေ။ ယင်းပြစ်ဒဏ်အတိုင်းအတာအတွင်း ထောင်ဒဏ်ကိုသတ်မှတ်နိုင်သည်။

အထက်ပါအကြောင်းများကြောင့် ဤပြင်ဆင်မှုကို ခွင့်ပြုသည်။ မောင်မိုးလေးအပေါ် ပြစ်မှုဆိုင်ရာကျင့်ထုံးဥပဒေပုဒ်မ ၅၆၂ (၁) အရ (၃) နှစ်ကာလအတွင်း ကောင်းမွန်စွာနေထိုင်စေရန်အတွက် ငွေကျပ် (၁၀) သိန်းတန်ခံဝန်သူနှစ်ဦးဖြင့် ခံဝန်ချုပ် ချုပ်ဆိုစေသည့် မူလမကွေးခရိုင်တရားရုံး၏အမိန့်ကို ပယ်ဖျက်လိုက်သည်။ ၎င်းအား ပြစ်မှုဆိုင်ရာဥပဒေပုဒ်မ ၃၀၄ အရ အလုပ်နှင့်ထောင်ဒဏ် (၅) နှစ် (ငါးနှစ်) ကျခံစေရန် ပြင်ဆင်အမိန့်ချမှတ်လိုက်သည်။

ချုပ်ရက်များအား ထောင်ဒဏ်မှထုတ်နုတ်ခံစားခွင့်ပြုသည်။